

José

Na het ziekenhuis had ik niet zo veel puf om te schrijven.

Ik was al ziels gelukkig dat ik een hondje zou krijgen!

Toch had ik in de krant gelezen, juni maand van het spannende boek.

Schrijfwedstrijd met als onderwerp 'VAKANTIE'

Die zondagmiddag een paar dagen na dat ik het gelezen had, vertelde ik het tegen mijn zus Kitty.

'Doen Jos, dat wordt weer een begin.' (Er wordt alleen José tegen mij gezegd als Jan of Kitty enz... kwaad is op mij)

'Mijn begin is Réfa.' 'Die is er nog helemaal niet, kom op, DOEN!'

'Ik ga het proberen.' 'Proberen is niks, DOEN!'

Oké

De week daarop; 'al geschreven?' 'Nee, nog niet, ben nog aan het broeien.'

De week daarop; 'en, al geschreven?' 'Nee, ben nog aan het broeien.'

'Jos toch, wanneer moet het weg zijn?' 'Woensdag.' 'José (oei) het is zondag!'

Maandagochtend werd ik wakker en ik had het. Vakantie is voor iedereen anders.

VAKANTIE

Eind zomer, de zon schijnt mijn kamer binnen als ik wakker word. Ik heb geslapen.

Het wordt vandaag wat later voor hij komt. Ik ga zitten en zwaai langzaam mijn benen over de rand van het bed.

Mijn lange T-shirt waar ik in slaap, is opgekropen tot boven mijn navel.

Voeten, benen, billen buik, tot mijn navel zijn zo bruin als een noot.

Toch hebben ze geen zon gezien. Geen vakantie gehad. De rest daarboven is Spierwit. Alles.

Dat weet ik, omdat ik een keer in de spiegel heb gekeken. Daarna niet meer.

Wat ik zag was een doodskopaapje. Het witte gezicht met de donkere kringen onder de ogen.

De scherpe neus. Ik moet plassen. Moe lig ik terug in bed. Het is doodstil.

Ik lig weer en sinds weken wrijf ik met mijn hand over mijn hoofd. Wat ik voel is dik dons.

En ben heel verbaasd. Als hij komt zegt hij tegen mij: 'we gaan je zo verhuizen.'

Ik voel me verstijven. Weg uit de kamer die me vertrouwd is geworden. Zo stil, zo geluiddicht.

'Kijk niet zo verschrikt, we gaan het voor je doen, zo gebeurd.' 'Heb je het al gezien?'

'Hartstikke zwart, past goed bij je mooie groene ogen.' Ik kijk hem aan.

Hij is heel knap. Een lok van zijn haar valt over zijn voorhoofd, bijna in het oog waar hij mee knipoogt.

'Ik heb het vanochtend gevoeld, ik heb nog nooit zwart haar gehad,' zeg ik tegen hem.

Lachend draait hij zich om en loopt mijn kamer uit, de sluis in.

Als ik op de zaal ben, ligt er tegenover mij een vrouw en naast mij een man.

Een kwartier later weet ik dat ze Anja heet, uit Rotterdam komt en al haar tanden getrokken moesten worden voor dat ze geholpen kon worden. Ze zit er verder niet mee.

De man naast mij zegt weinig, maar lijkt me toch aardig.

Anja schuift haar bed uit, rommelt met haar infuusstandaard en loopt naar het toilet.

Dat doet ze zo handig, dat ze bijna de deur kan sluiten.

Zo had ik het nog niet bekeken.

De tv's boven de bedden staan aan. Ook die van mij.

Ze kijken naar darts. Dat hoef ik niet. Er is genoeg in mij geprikt.

Die nacht kan ik zoals zo vaak niet slapen. Moet plassen en druk op de knop.

Ik word geholpen. 'Druk maar op de knop als je klaar bent, niet zelf gaan hé, te gevaarlijk.'

Ik ben klaar en druk op de knop. Na 20 minuten, nog niemand.

'Avontuur, Avontuur, schiet het door mijn hoofd.'

Ik heb het gedaan!

Voor het eerst in weken. Als de andere dag een dokter bij Anja's bed staat, zegt hij tegen haar. Dat hij gaat kijken of de medicijnen die ze nu krijgt ook in pil vorm zijn.

Als dat zo is, mag ze naar huis. Stralend kijkt ze me aan.

'Weet je wat ik het eerst doe als ik thuis ben, mascara op.' Ze zingt.

Het is bijna avond als ze aan me vraagt: 'huil je?' Ik beken.
Ik heb zo'n heimwee naar huis. Naar mijn oude hondje en de poes, mijn eigen bed en...
Ik wist toen nog niet dat ze het niet zou halen als ik thuis was, ze was echt oud.
En ik pas op de helft van wat nog moest komen.
'S avonds leerden ze me prikken in mijn buik, de medicijnen zouden stamcellen aanmaken.
Het lukte niet bij mij, maar mijn waarden schoten omhoog.

Ik mocht voor een paar weken naar huis. Nu sta ik voor de spiegel thuis en kijk naar de mascararoller in mijn hand.
Mijn gedachten waren weer even terug naar bijna anderhalf jaar geleden.
Over drie dagen is het zo ver. Dan mag ik haar op gaan halen. Omdat het kan. Omdat het mag.
Mijn handschrift weer bijna terug. Ik kan weer al wat lopen. Nog niet zo lang, tien minuten, bijna een kwartier.
Maar we gaan samen op, mijn prachtige Schnauzerpup en ik.
Zij kan ook nog niet zo lang. Ik kijk in de spiegel naar mijn zwarte haar, al vier keer geknipt en heel kort.
Smeer nog wat extra mascara op. En denk; ik ga nu vakantie nemen. Vakantie van pijn, verdriet en vooral de angst.

Ik ruik in gedachten de geur van mijn laatste sigaret die ik rookte toen bijna drie jaar geleden het telefoontje kwam van het ziekenhuis. Acute leukemie. Een sluipmoordenaar. Hij kan barsten. Ik leef.
Ik glimlach in de spiegel. Ik wil nog lipstick op mijn lippen.

Liefs, José

